

Vendula Zemánková, 9. A (14 let)

Prohlašuji, že text byl napsán bez použití umělé inteligence.

Den, kdy se všechno změnilo

Hoasca

Pamatuju si, jak můj bratr Luca vodil domů své kamarády. Většinou se z mé strany nedočkali ničeho jiného než kompletní ignorace, ale když už jsem zabředla do konverzace, byla to docela sranda. Jeden den jsem postřehla novou tvář, tak jsem ho chtěla poznat jen z principu.

Terry byl docela vysoký tmavovlasý chlapec s věčně rozcuchanými vlasy a nemizícím úsměvem. Dalo se s ním bavit o čemkoliv, ale hlavní spojitost mezi námi byl zájem o botaniku. Ukazovala jsem mu svůj rozsáhlý herbář, když mě zastavil u stránky bez vzorku. Doporučil mi místo u lesa východně od města, kde bych ho mohla sehnat.

Hned další den po škole jsem se vydala to zázračné místo navštívit. Terry nelhal, skutečně jsem objevila horu přesně těch vzorků, co jsem potřebovala. Bylo mi až líto tam většinu těch květín a listů nechávat, tak jsem pro jistotu brala všechny. Začínalo se stmívat a já se ubírala dál do lesa. Když už jsem se chtěla vracet se svým lupem domů, zaslechla jsem zpěv. Přiznám se, že se mi hlavou mihly myšlenky, zda nejsem mrtvá. Jaký jiný důvod by měl mít fakt, že slyším anděly? Hlasy tak nevýslovně krásné, že by mohly donutit vodu v řekách přestat téct, orly létat a měsíc nezmizet za obzorem, jako by mířily přímo ke mně. Do toho zvuky bubnů a fléten mě zbavily jakéhokoli racionálního smýšlení. Čím blíže jsem šla, tím se les okolo stával méně známým, ale o to i krásnějším. Mezi listy keřů jsem začínala vidět oranžová světla, ve kterých se rýsovaly tvary plamenů. Občas se před plamenem mihla postava v bílém. Když jsem přišla dost blízko, naskytl se mi pohled na celou noční scénu. Na jedné straně palouku, ke kterému jsem se dostala, spočívala skupina vysokých kamenů s vytesanými ornamenty. Spirály, kruhy a další chaotické útvary byly jako pěst na oko proti šedému kameni. Po stranách palouku byly rozházené šedé a hnědé kožešiny s dřevěnými mísami plnými bobulí, ořechů, vína a jiného šťavnatého ovoce. Kolem stálo několik pochodní a nedalo se nevšimnout si monumentálního ohně uprostřed všeho. Celý palouk byl okupován skupinou přenádherných stvoření v bílém. Některé měly sukně a šaty, jiné zase velké kalhoty s nohavicemi uvázanými u kotníků a blůzky. Několik rozkošných dívenek s rozkvetlými věnečky tančilo u ohně v menším kruhu. Další jim hrály na flétny a různé nástroje. A ostatní se jen smály na kožešinách a zaplétaly si vlasy do komplikovaných copů.

Koukala jsem na všechno to fascinující dění mezerou mezi keři. „Neschovávej se a pojď za námi,“ řekla dívka, která se náhle zjevila přímo přede mnou. Byla skoro stejně vysoká jako já, měla rozpuštěné vlasy, které se pyšnily jen jedním malým copánkem z pár pramínků. Ve světle měsíce jsem se mohla ztrácet v jejích oříškově hnědých očích, i přes to jsem nemohla zazdít svůj šok. „Ahah!!!“ vykřikla jsem překvapením a přepadla dozadu na mechovou pokrývku. Dívka propukla v horečný a přesto roztomilý smích. „Hej!“ obořila jsem se na ni. „Neměla jsi mě děsit,“ pokračovala jsem už klidněji. „Tak pojď,“ řekla medovým hláskem a chytila mě za ruku.

„Kdo proboha jsi?“ ptala jsem se. „Jsem Nivara.“ Taky jsem se chtěla představit, ale předběhla mě: „Vím, kdo jsi, Dario.“ Chtěla jsem se ptát dál, ale už mě strkala na kožešinu vedle několika dalších dívek. Jedna z nich měla divoké rudé vlasy s tisíci kudrlinek. Jmenovala se Elyri a byla sluncem, kamkoliv šla. Její přítomnost zářila tak moc, že by dokázala rozveselit i obelisk. Lilith, která jí ležela v klíně, byla

pravý opak. Měla tmavě hnědé až černé vlasy a na paži ornamenty vytetované henou. Zrovna zkoumala nějaký krystal, co se třpytil ve svitu měsíce, až ji ozařoval celý obličej. Měla jsem z ní pocit, že je duchem trochu jinde. To, co by ostatní přešli jako kus kůry, ona viděla jako jiný svět. I když si mě všimla a troufám si říct, že jsem zaslechla pozdrav, moc se nezapojovala, zatímco Elyri už do mě hustila všechny její poznatky o odstínech žluté v okvětních lístcích vlaštovičníku. Nemohla jsem si pomoci, ale přes svoji fascinaci jsem občas ztratila pojem o významu slov. „Promiň, asi jsem moc upovídaná, co?“ vyjekla ze sebe nejspíš potom, co si všimla, že nevnímám, co mi říká. „Ne, vůbec jenom... Kde že to jsem?“ zeptala jsem se s nemalou zvědavostí. „Hoasca,“ řekly najednou všechny tři dívky sborovým hlasem. „Houska?“ pokusila jsem se zopakovat a dívky propukly ve smích.

Ten večer jsem se bavila ses spoustou dalších, a každá byla tak jiná. Všechny však měly v očích jiskru. „Měsíc padá,“ ozvalo se z Lilianiných tichých úst. „Pravda,“ odpověděla Nivara. Chtěla jsem něco říct a ptát se, ale Nivara mě zastavila dlaní na tváři. „Musíš domů,“ řekla a já hledala v jejím výrazu jedinou vytouženou odpověď. Bylo pozdě, moje víčka jako by měla zátěž, která je táhla níž.

Byl to ten nejlepší spánek v mém životě. Připadala jsem si jako medvěd při zimní spánku v teple pod kožichem, zatímco venku zuří peklo horské zimy. Když jsem se vzbudila, viděla jsem jen šed' za žaluziemi mého okna. S velkou nechutí jsem se posadila na kraj postele. V mém ještě neúplně fungujícím mozku se začala ronit spousta otázek o včerejší noci. Mimo moji přikrývku byl podzimní chlad. Tak jsem sáhla po mikině, co ležela na židli, a schovala hlavu do kapuce. Rozespale jsem se zvedla z postele a automaticky pokračovala chodbou. Začínala jsem slyšet zapnutou televizi. Dovlekla jsem se do kuchyně a popadla první konzumovatelnou věc, co jsem viděla. „Dobrý ráno,“ zamumlal Luca, co seděl na gauči před televizorem s mobilem v ruce. „No dobrý ráno,“ zamručela jsem nazpět a sedla si vedle něj. Zrovna v televizi ukazovali projev nějaké zbohatlé kreatury, co se jednoho dne probudila a rozhodla se, že sežrala celou moudrost světa. „Proboha, ani ty jeho kecy neposlouchej. Jen tě to naštve,“ radil mi Luca. „Už se stalo.“

Cestou do školy jsem se zastavila ve večerce, jejíž návštěva obohatila mou tašku o energiťák. Nepřekvapivě jsem celý den nedávala pozor a radši si čmárala přes sáhodlouhé zadání k úlohám. Ale tentokrát to nebylo z konstantního unavení, ale faktem, že se mi hlavou honily myšlenky na minulou noc. Pořád jsem měla před očima les, měsíc a Nivařiny hnědé oči. Nakonec se v hodině ukázalo něco, co upoutalo moji pozornost. Vyučující se nezdráhal obhajovat nějakého politika, jehož názory se nebezpečně podobaly těm, které měl ten z ranních zpráv. „Pane učitel, to, co říkáte, je s prominutím úplná sračka,“ neodpustila jsem si rýpnutí. Ten pohled na učitele byl k nezaplacení, když se nafoukl jako uražený krocan. A následovala taková argumentační přestřelka, kterou naše škola neviděla už měsíce. Ve chvíli, kdy už jsem začínala mít pocit, že ho porážím, to jeho ego neuneslo. „Jestli chceš být drzá, tak vypadni z mojí hodiny!“ Mám pocit, že jsem viděla, jak se několik žáků z prvních lavic brání, před dopadem jeho prskanců. Tak jsem zbytek hodiny proseděla na chodbě. Alespoň jsem si mohla vypít ten energiťák, přemýšlejíc o včerejšku. Poprvé mě napadlo, že Hoasca je možná víc, než si dokážu připustit. I přes zdánlivou neuvěřitelnost bylo to místo tak reálné. Musela jsem se tam vrátit, i když jsem plně nechápala podstatu. Napadlo mě se zeptat Terryho, jestli večer přijde.

Terry se skutečně ukázal. Jakmile vyšel z bytu zapálit si, rozhodla jsem se jít za ním. „Ahoj,“ řekl a já pozdrav opětovala. Otevřela jsem ústa a chtěla něco říct, ale on mě předběhl: „Podle tvého výrazu soudím, že jsi tam byla.“ Zakývala jsem hlavou a chodbu zaplnil jeho pronikavý smích. „Asi máš spoustu otázek.“ „Vlastně jen jednu,“ opáčila jsem. „Co je Hoasca?“ Pousmál se, potáhl si a podíval se do prázdna: „Hoasca je svoboda.“ Tázavě jsem se na něj otočila. „Bože, chci pivo,“ zahlásil a zmizel ve vchodových dveřích. Ani nevím, jak dlouho jsem stála na chodbě. Otočila jsem se a podívala se na kliku, ale nevešla jsem do těch dveří. Místo toho jsem se obrátila na druhou stranu ke dveřím z budovy.

Bylo mi jasné, kam chci jít, a všechny pochybnosti zůstaly v bytě. Prošla jsem kolem školy a obchodu, před kterým se shromažďovala skupinky místních idiotů. Chodník se měnil na kraj silnice a ten zas na polní cestu. I ta skoro zmizela v trávě, když jsem došla ke kraji lesa. Byl správný čas, zrovna se začalo stmívat. Na chvíli jsem se zastavila a na tváři se mi objevil nekontrolovatelný úsměv. Šla jsem přímo, až jsem uslyšela známou hudbu. Bylo zvláštní, že víc než to místo jsem milovala fakt, že se tam můžu vrátit. Prodrala jsem se keři a vešla na palouk. Hned jsem uslyšela známé hlasy. „Ahoj,“ výskalo několik dívek opodál, zatím co na mě gestikulovaly, ať jdu za nimi. Nivara si mě hned odchytila a sevřela mě v objetí. „Věděla jsem, že se vrátíš.“ Když mě pustila, Elyri mě rovnou vtáhla to konverzace. „Kde je vůbec Liliana?“ zeptal jsem se, když mi došlo, že tu nenápadnou dívku nevidím. „Brzo přijde,“ odpověděly. Skutečně se po chvíli z lesa vynořila postava, co kráčela k nám. „Našla jsem je,“ zvolala hned, co jsme ji mohly slyšet. „Tak jdeme, ne?“ slyšela jsem říkat jinou dívku opodál, která se ještě s dalšími rozběhla za Lilianou. My jsme šly tak nějak s davem.

Šly jsme lesem, až jsme dorazily k cíli. Objevily jsme se poblíž jezera, u kterého byla skupina lidí. Všichni měli nohavice vyhrnuté pod kolena a lehké košile. Několik chlapců bylo na mělkém kraji vodní plochy a cákali po sobě vodu. Jiní zas seděli na trávě kolem ohně a bavili se bůhví o čem, a nakonec na břehu seděli dva chlapci, kteří houpali nohama pod vodní hladinou. A pak mi to došlo, že toho kluka znám. Na tom břehu sedí Terry.

Vyšly jsme z lesa, mávaly na ně a oni nám to opětovali. Dlouho jsme si vyprávěli příběhy, oni si zkoušeli Elyrin věneček a nechali se učit pískání na travu. Jeden z chlapců měl dlouhé vlasy, takže se neubráníl jejich zapletení. V jednu chvíli jsem se střetla pohledem s Terryem, který se na mě klasicky usmál. Ostatní zůstali u ohně, ale já s Nivarou jsme ležely opodál v trávě pozorujíc hvězdy. „Takže on tě fakt vyhnal ze třídy?“ ptala se. „Jo, vyhnal,“ odpověděla jsem smířeně. „Ale víš, co je na tom nejhorší, Niv?“ „Ne,“ odpověděla a otočila se na bok směrem ke mně. „Už je mi to vlastně jedno,“ natočila jsem hlavu k ní. Usmála se a odhrnula mi pramínek vlasů z obličejce za ucho. „Holky, asi bychom už měli jít,“ ozvalo se od ohně. „Tak někdy příště,“ volaly jsme na ně, když jsme mizely v lese. Přeskakovaly jsme potůčky a vyhýbaly se pošlapání květin, když mě Nivara chytla za rameno „Počkej.“ Viděla jsem, jak se ostatní vzdalují. Bez varování mě objala a já se jí opřela o rameno. Půda se mi pod nohama začala ztrácet, stromy mizely, a i potůček utichl. Byla jsem doma.

Brzo mě vzbudil neskutečně otravný zvuk budíku. „Do hajzlu,“ zamumlala jsem si pro sebe. Dnes se měli vracet rodiče z těch jejich cest. Hned po zničujícím dni ve škole, který mě utvrdil v domněnce, že bez Hoascy bych zmagorila, jsme se s Lucou dali do práce. Oba jsme byli vlastně nadšení, že se rodiče vrátí. Nádobí se ve chvíli třpytilo čistotou stejně jako okna a ani na podlaze nezůstal jediný kus nepořádku. Vše jsme dali do pucu, jako by měla přijet královská rodina. Luca se zmínil, že od včerejška nikdo neviděl Terryho, ale asi to nic neznamenalo.

K večeru, než se měli vrátit, jsme se rozhodli něco uvařit. Proces vaření byl v mnoha ohledech náročný úkol, ale společně jsme to zvládli. Úsměvy na našich tvářích nezůstaly dlouho. Odbila osmá hodina a přišly obavy. Pokaždé, když přišlo upozornění, doufali jsme, že nám píšou, že se zasekli v koloně nebo tak. Během další hodiny se naděje změnila ve vztek a zoufalství. Nakonec však přišla spásná chvíle. Lucovi se rozsvítil displej a byl to táta. Luca se rozzářil a okamžitě to zvednul. „Kde jste, tati?“ ptal se naléhavě. Z telefonu se ozvalo jenom: „S maminkou jsme se rozhodli zůstat ještě na chvíli a asi potom pojedeme na hory.“ Luca zůstal beze slova. Pak zaznělo: „Promiň, synku, ale jste už přece velcí, věřím, že to zvládnete. Měj se.“ Hovor skončil a Luca položil telefon na stůl. „Že já jim vždycky uvěřím,“ povzdechl si a odešel. Opřela jsem se o linku a stála jsem tam v tichu několik minut. Ale přece jen se ve mně objevil nějaký odhodlaný impuls. Agresivně jsem si rozvázala zástěru a ještě agresivněji jsem ji hodila na linku. Jak jsem šla, zrychlovala jsem. Ani nevím, jestli jsem za sebou zavřela dveře, každopádně to bylo jedno. Vyběhla jsem ze dveří a běžela městem jako o život. Ve tmě jsem se skoro zabila o klacky

a jiné harampádí, co v lese bývá. Chladný vzduch narážel na tenké proudy slz na mých tvářích, když mě zasáhlo teplo.

Vběhla jsem na palouk a konečně zastavila. Šla jsem za známými tvářemi, zatímco jsem si utírala slzy do rukávu. Nivařin pohled mě zaslouženě uklidnil. Byl to neskutečně osvobozující pocit tam znovu stát. „Co se stalo?“ ptala se Liliana, když si všimla mých červených očí. „Ale nic,“ odpověděla jsem a utřela si zbytek slz. Noc se zdála delší než normálně a já upadla do nekonečně se točícího kruhu. Čím víc jsem v Hoasce byla, tím víc jsem tam chtěla být. Hnusila se mi představa života mimo. Byla jsem rozhodnutá, i když plná strachu, který ze mě však každou vteřinou po probuzení vyprchával.

Vzbudila jsem se na podlaze v bolesti po celém těle. Bolest však byla zastíněna odhodláním uniknout. Nenáviděla jsem tento svět a všechny v něm. Byl mi jedno i dealer Terry v jeho skutečné verzi. Celá moje rodina, celá moje škola a každý, kdo by se mi pokusil zabránit v tom, co se chystám udělat, byl pryč. I fakt, že jsem se právě vzbudila v temném pokoji bez ponětí o čase, se zdál být nepodstatný. Vrhla jsem se po nočním stolku a skoro vyrvala šuplík a dvojité dno v něm. Všechny sáčky se směsí rozdrčených listů a květů jsem hodila na stůl. Škrtila jsem sirkou u svíčky a nad ní položila mističku. K čemu bylo šetřit materiál, když se nehodlám vracet. Všechno jsem nasypala do misky a zalila vodou. Byla jsem tak nedočkavá, až se látky s požadovanými účinky smíchají a rozpustí ve vodě. Do dlaní jsem uchopila misku se vstupenkou do ráje. Nejdřív jsem vnímala rostlinný pach, pak už jsem jen naléhavě hltala. Svět se rozostřil během pár sekund. Nejdřív vše okolo zmodralo, pak zezelenalo a pokračovalo do barvy mahagonu jako boláky při španělské chřipce.

Pak se jen vše ztmavilo až do plné černoty. Kolem nebylo nic co cítit nebo vidět, čeho se dotknout. I tak byla nicota kolem mě reálnější než cokoliv předtím. Netrvalo to ale dlouho, než mě přepadl chlad. Pomalu se začaly vracet zvuky a barvy, ale taky bolest. Došlo mi, že jsem spoutaná, ale ne pouty. Obepínaly mě stále utahující se svazky kořenů. Moje končetiny se začaly odkrývat, na obličej mi padala hlína a hlava mě bolela, jako by se měla roztržít. Rozostřené prostředí kolem mě se rychle měnilo.

Stála jsem na okraji pekla a nebe a vnímala jsem oboje. „Dvacet osm... Dvacet devět... Třicet... Výboj,“ ozývalo se mi v uších stále víc a před očima se stále vyhlazoval interiér sanitky. Nivařin hlas mě ale táhnul zpět „Dario!“ Postava v bílém ke mně běžela mechem. Ucítla jsem stisk na pažích, který mě táhl ze sevření. Nivaru jsem viděla jasně a bolest utichla. Povedlo se mi to. V jejím výrazu jsem ale nenalezla štěstí. „Vím, že mě za tohle asi budeš nenávidět, ale...“ odmlčela se. „Ty musíš žít.“ „Niv!“ vydrala jsem ze sebe. „Budu tu na tebe čekat,“ usmála se. Cítila jsem její hřející dlaně na tvářích a stejně dobře jsem cítila, jak mě hází zpět do černoty.

Otevřela jsem oči viděla nemocniční chodbu. Střídavě jsem se probouzela a zase usínala. A v těch malých chvílích při vědomí jsem cítila jenom, jak moc špatně mi je. Nevím, kolik dní jsem byla mimo, ale přešlo to. Nemohla jsem však přestat vidět Nivaru. Obraz Hoascy se mi ztrácel, ale ona byla jasná. Když už to bylo lepší, přišel za mnou Luca, ale nemohl tam být dlouho.

Na pokoji byla zapnutá televize, ve které se jednoho rána hlasem moderátora ozvalo: „Nalezený mladistvý byl identifikován jako Terry Collins. Dnes ráno na následky předávkování zemřel.“ Slzám jsem se neubránila, ale vše se mi vyjasnilo. Obzvlášť jedna skutečnost byla jasnější než ostatní. Zachránila mě.

